

30 ÉVES A GALAMBOS JÁNOS ZENEISKOLA

A képen látható épületet Neuschloss Kornél tervezte és 1899-ben avatták fel. A műemlék épület egy ideig városházaként működött, ma a Galambos János Zenei Alapfokú Művészeti Iskola működik benne.

Non scholae sed vitae discimus – kimondatlanul is ennek a programnak a jegyében működik a soroksári (Budapest XXIII. kerületi) zeneiskola. Különlegessége abban rejlik, hogy az intézményvezető tudatosan törekszik arra, hogy a növendékek (nemritkán tanáraikkal közösen) lehetőleg minden rendezvényen közreműködjenek a kerületben. A legkülönbözőbb helyszíneken, és a legkülönbözőbb alkalmakkor találkozunk velük. Ha kell, „előzenekarként”, ha kell, kíséretként – de alkalmasak arra is, hogy főszerepet vállaljanak. Gyönyörködtetni és kikapcsolódást biztosítóan szórakoztatni: számukra összefér egymással ez a két kategória.

„Azzal a reménnyel és szándékkal teljesíti küldetését az intézmény, hogy a település hagyományainak gondos ápolása, értékeinek megőrzése mellett Soroksár zenei és egyben kulturális életének meghatározó szereplőjévé válhat.” – olvasható az intézmény honlapján, és aki figyelemmel követi Soroksár kulturális életét, tapasztalhatja: a remények és a szándékok példamutatóan realizálódtak.

Harminc év nem nagy idő egy intézmény életében – a csaknem krisztusi kor viszont alkalmat ad arra, hogy megérezzük: folyamat részesei vagyunk, és rajtunk is áll (vagy bukik), hogy a félévszázados avagy centenáris ünneplésekkor milyen fejlődési vonalat tudnak rekonstruálni a kései utódok.

Azt épület tornyában található tűzzománckép Morvay László festőművész alkotása (2003)

Az intézmény negyedik igazgatója, Geiger György a tanári testület tagjából lett vezető. Azonos nevű trombitaművészünknek (akit a fúvós művészek közül elsőként értékelték Kossuth-díjjal 65 éves korában, 2009-ben) nemcsak névrokona, ráadásul a lokálpatriotizmust tekintve is hasonlít hozzá. Új igazgatóként egy interjúban elmondta: korábban is kapott felkérést intézményvezetői tisztségre, ám ő úgy érezte, ha valahol, akkor Soroksáron akar igazgató lenni. Ezzel régi jóslatot teljesített be: a zeneiskola megalakulásakor Szabó László trombitaművész-tanár jövendőlte egykor: „Gyurikám, egyszer majd neked kell igazgatnod a soroksári zeneiskolát”.

A helyismeret és az itt lakók ismerete felbecsülhetetlen értékű adalék, hiszen az ismeretség többé-kevésbé kölcsönös – és azáltal, hogy a zeneiskola megannyi típusú alkalommal szólítja meg a potenciális közönséget, egyre kölcsönösebb lesz.

Geiger György igazgató

Geiger György igazgatói regnálása óta vagyok a tantestület tagja, így módom van közeli megfigyelni, sőt, átélni mindazt, ami az iskolában történik. Pontosabban: ami az iskola falai között és azokon kívül. Az utóbbiak közül a legjelentősebb, hogy a zeneiskola visszatérő szereplője lett az évente ősszel megrendezett Soroksári Művészeti Fesztiválnak. Úgy tartják, Soroksár a trombiták városa, s ez maximálisan indokolt, hiszen kitűnő trombitások „teremtek” (és teremnek) itt. De a környezet nemcsak a trombita (és a rézfúvós muzsika) iránt érdeklődik, hanem érdeklődve fogadja a legkülönbözőbb zenei kínálatokat is. Nem véletlen, hogy a zenei rendezvényekre mindig megtelik a Táncsics Mihály Művelődési Ház nagyterme! A zeneiskola közönségvonzó ereje megmutatkozik abban is, hogy azokat a szülőket is, akik korábban nem érdeklődtek a „komolyzene” iránt, fokozatosan bevonzzák azok a produkciók, amelyekben gyerekeik (vagy azok barátai) szerepelnek. Nem egyedi jelenség ez – de intenzitását tekintve mindenképp megkülönböztetett figyelemre méltó! A hangversenyélet lelke is Geiger György, aki fáradhatatlanul vesz részt a szervezőmunkában, elképzelései megvalósulása érdekében. Olyan műsorokat állít össze, amelyek az értékes muzsika gazdag palettáját kínálják, különös tekintettel a kisebb-nagyobb apparátust foglalkoztató együttesekre. Átiratokról gondoskodik (akár elkészítésükben is részt vesz), és a tanár-diák produkciókból kialakított program műsorvezetőjeként szinte észrevétlenül ismeretterjesztő feladatot is teljesít. A zeneiskolai munka mellett próba-lehetőségekről gondoskodni – aki próbálta, tudja: emberpróbáló feladat. És a rendszeres próbák, mint többlet-elfoglaltság: egyszerűen igényel a résztvevőktől. Amikorra pódiumképesse érnék a számok, marad a játék-öröm, a hangszeres produkción túl az együttmuzsikálás is – amely átsugárzik a hallgatóságra is.

Ilyen (megkockáztatom: csak ilyen) légkörben lehet elérni, hogy már az tanév elején, október 17-én „Ünnepi gálakonzert”-ként lehessen hirdetni a zeneiskolai produkciót a Soroksári Művészeti Fesztivál keretében. Bevett szokás, hogy a műsort „rövidre” tervezik (hogy ne fáradjon bele a hallgatóság -különös tekintettel arra, hogy gyakran kisgyerekeket is magukkal hoznak a felnőttek) – és bevett gyakorlat, hogy mindig „hosszabb” lesz, mármint időtartamát tekintve. Az együttesek színpadra állása akkor is időigényes, ha flottul megszervezett – de kell is annyi átállás a különböző stílusú, karakterű számok között. Ami pedig azonnali pozitív visszajelzés: mindig mutatkozik igény a ráadás-számokra!

A zeneiskola falai között, tanszaki hangversenyeken, pódiumkoncerteken hamar hozzászoknak a gyerekek/fiatalok a szerepléshez. Lámpalázból csak annyi van, amennyi a koncentrációhoz kell, ahhoz az igyekezethez, hogy tudásuk legjavát adva gyönyörködtessék a hallgatókat. A közös muzsikálásnak további haszna a felelősségérzetnek a természetessé válása – olyan emberi tulajdonságé, ami remélhetőleg élethosszig sajátja marad az egykori kis muzsikusoknak.

Komolyzenei örökzöldek, részletként, avagy átiratként – ez a kínálat egyik sarkpontja, a kamaracsoportra hangszerelt verzióban felcsendülő filmzene-részletek pedig a másik. És mindig szerepelnek ritkaságok, virtuóz ütősdarabok, és a jazz világát idéző slágerek. Minden, ami értékes. Minden, amit érdemes emlékként megőrizni – és ami arra inspirál, hogy a következő alkalmat se hagyjuk ki. Sem aktív résztvevőként, sem pedig lelkes hallgatóként.

Fittler Katalin